Vishnuh-Genootschap

Vishnuh-Genootschap

Naar de grens van Kennis

Auteur: Vishnuh-Genootschap
Adhipati: R.R. Purperhart

THEMA-code:
NUR-code:
© Auteursrecht: Vishnuh-Genootschap
Auteursrecht: R.R. Purperhart/ Lancar Ida-Bagus
© Bibliografie, foto's en illustraties: Vishnuh-Genootschap

Geen enkel deel van deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op enige andere wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

© Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of overgedragen in welke vorm of op welke wijze dan ook, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of anderszins, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Proloog 11

Het Oerfluïdum – Het Bewuste Heelal 17

Hoofdstuk 1: De grondslag van de werkelijkheid 35

Hoofdstuk 2: Donkerlicht – De Onzichtbare Straling van Bestaan 53

Hoofdstuk 3: Tijd als Resonantie – Waarom de Tijd geen Lijn is, maar een Trilling van Bewustzijn 74

Hoofdstuk 4: Massa als Vertraging van Licht 86

Hoofdstuk 5: Ruimte als Geheugen van Vorm 98

Hoofdstuk 6: Bewustzijn als Scheppende Interface .. 110

Hoofdstuk 7: Stilte als de Snelste Vorm van Communicatie 119

Hoofdstuk 8: Tijd als Herinnering van Beweging 129

Hoofdstuk 9: Het Universum als Gedachte 140

Hoofdstuk 10: De Onzichtbare Hand van Creatie 149

Hoofdstuk 11: Het Onveranderlijke in de Verandering 166

Hoofdstuk 12: Het Universum als Eenheid 186

Hoofdstuk 13: Het Zelf en de Ziel van het Heelal 201

Hoofdstuk 14: De Tijd en de Tijdloosheid van Alles 214

Hoofdstuk 15: De Leegte en de Ruimte van Alles 233

Hoofdstuk 16: De Energie van Alles 243

Hoofdstuk 17: Het Oneindige en de Grenzen van het Universum 259

Hoofdstuk 18: De Oerknal en het Begin van Alles ... 273

Hoofdstuk 19: Het Groeien van het Universum 286

Hoofdstuk 20: Het Leven in het Universum 300

Hoofdstuk 21: Het Einde van de Tijd en het Universum 318

Hoofdstuk 22: Het Leven van een Ster: De Cyclus van Sterren 336

Hoofdstuk 23: De Kosmische Dans: Sterrenstelsels en de Dynamiek van het Universum 353

Hoofdstuk 24: De Wonderen van Donkere Materie en Donkere Energie 368

Hoofdstuk 25: Het Begin van Alles: De Oerknal 387

Hoofdstuk 26: De Fysica van Zwarte Gaten 406

Hoofdstuk 27: De Dimensies van het Universum 428

Hoofdstuk 28: Het Universum als Levend Systeem .. 444

Hoofdstuk 29: Het Universum en de Grenzen van Kennis 464

Hoofdstuk 30: Het Oplossen van het Mysterie: Toekomstige Doorbraken in de Natuurkunde 482

Epiloog: 500

Proloog

“Het universum fluisterde niet. Het zweeg. En in dat zwijgen hoorde ik alles.”

Ik weet niet wanneer het begon. Misschien was er nooit een begin. Misschien was het iets wat altijd al in mij aanwezig was:

een kloppend idee zonder woorden, een trilling buiten het bereik van mijn zintuigen.

Een vermoeden dat wat wij het heelal noemen, niet de volledige waarheid is. Misschien zelfs niet eens een fractie daarvan.

Als Gurubesar (Professor Dr.), verbonden aan het Vishnuh-Genootschap, heb ik mij ondanks mijn publieke rol altijd in stilte een dichter gevoeld. Mijn blik richtte zich niet alleen op de wereld zoals wij die dagelijks ervaren, maar steeds weer op de sterrenstelsels — die immense, ongrijpbare ruimten die ons allen omvatten.

Ik observeerde ze zoals anderen naar mensen kijken: **met vragen, met verwondering en met het verlangen te begrijpen, te weten en**

misschien iets te vinden dat het menselijk hart werkelijk kan vervullen.

Wat ik vond, was leegte. Maar die leegte was geen afwezigheid. Integendeel. Zij was een vorm van volheid: **een diepe, onmeetbare ruimte die alles lijkt te omvatten en tegelijkertijd niets definitief vastlegt.**

Geen leegte die wijst op een gebrek aan betekenis of waarheid, maar een leegte die zichzelf overstijgt — groter dan het bereik van onze beperkte geest. Het was de leegte van de oneindige ruimte zelf; een werkelijkheid waarin alles samenkomt, uiteenvalt en opnieuw verschijnt, zonder werkelijk ooit te verdwijnen.

Daarin ontdekte ik een paradox: **hoe minder ik begreep, hoe dieper ik begon te zien.**

Juist in het niet-weten kwam ik dichter bij het mysterie van het bestaan. Waar woorden falen en definities tekortschieten, kan een andere vorm van begrijpen ontstaan. Geen kennis die men kan bezitten, vastleggen of volledig in taal kan vangen, maar een vorm van inzicht die ontstaat

wanneer het verlangen naar controle en definitieve verklaringen wordt losgelaten.

Daarin vond ik een sleutel tot vrijheid: **de bereidheid om niet te weten.**

Niet langer vasthouden aan de antwoorden die wij zo wanhopig zoeken, maar ons openstellen voor wat zich aandient zonder het onmiddellijk te willen benoemen of beheersen. Misschien is het juist in die ruimte dat de diepste inzichten ontstaan. Niet door voortdurend na te jagen wat wij menen te moeten weten, maar door werkelijk te ontvangen wat zich aan ons toont — in zijn onverklaarde en soms onverklaarbare vorm.

Als Gurubesar zie ik mij daarom niet als leraar in de traditionele betekenis van het woord. Eerder als iemand die anderen uitnodigt om samen met mij te kijken naar de sterrenstelsels van ons eigen bestaan. Om de mysteries niet onmiddellijk te willen oplossen, maar ze te durven aanschouwen. Om verder te kijken, dieper te voelen en onszelf opnieuw te ontdekken in de ruimte die wij zo vaak proberen op te vullen.

Want misschien ligt juist in de leegte de volheid van alles.

Op een nacht — en ik bedoel dit niet symbolisch — gebeurde er iets.

Het was geen droom en geen visioen. Eerder een innerlijke verschuiving, alsof mijn bewustzijn zich voor een kort moment afstemde op iets wat altijd aanwezig was geweest, maar nooit rechtstreeks waarneembaar.

Geen stem. Geen beeld. Alleen weten.

Ik zag dat alles wat wij kennen — materie, energie, licht en tijd — misschien slechts het gedrag is van iets dat fundamenteler is dan al het andere: **het Oerfluïdum.**

Niet gas. Niet vloeistof. Geen veld en geen kracht

Het is geen 'iets' in de betekenis waarin wij dat woord gewoonlijk gebruiken. Het is de mogelijkheid tot alles.

Bewustzijn zonder vorm, maar niet zonder intentie.

Alles wat ooit bestaat, zou slechts een tijdelijke vorm kunnen zijn die het Oerfluïdum aanneemt:

een gedachte die voor een ogenblik gestalte krijgt als ster, planeet, mens of atoom.

Niet als een afzonderlijke werkelijkheid die losstaat van haar oorsprong, maar als een tijdelijke verschijningsvorm binnen een werkelijkheid die veel groter is dan wat onze zintuigen en huidige kennis ons toestaan te begrijpen.

In de dagen daarna voelde ik mij niet verlicht, maar verscheurd.

Want hoe beschrijf je iets wat zich aan iedere beschrijving onttrekt? Hoe bewijs je iets wat zich niet rechtstreeks laat meten, maar misschien juist datgene vormt waardoor alles meetbaar wordt?

Toch moet ik het opschrijven.

Voor jou. Voor degene die dit leest. Niet als een opgelegde waarheid en evenmin als een afgeronde theorie, maar als een uitnodiging.

Een uitnodiging om verder te kijken dan de grenzen van de wetten die wij tot nu toe hebben opgesteld. Om ruimte te maken voor de mogelijkheid dat het heelal groter is dan onze huidige begrippen toelaten.

En misschien ook om te erkennen dat onze zekerheid soms slechts de grens markeert van wat wij nog niet hebben leren zien.

Want ik geloof — nee, ik wéét — dat wat wij het heelal noemen misschien slechts de eerste bladzijde is.

De tweede bladzijde begint wellicht pas wanneer wij durven erkennen dat de eerste nog niet definitief is geschreven.

Misschien ligt de ware waarheid daarom niet uitsluitend in wat wij al kunnen zien, meten of verklaren, maar ook in de moed om opnieuw te onderzoeken wat wij dachten te weten.

Misschien is het heelal niet het antwoord.

Misschien is het slechts het begin van de vraag.

Het Oerfluïdum – Het Bewuste Heelal

Voorbij ruimte, tijd en waarneming

Een natuurkundige verkenning van wat zich buiten onze huidige werkelijkheid bevindt

De zoektocht naar de fundamentele structuur van het universum brengt ons uiteindelijk op een grensgebied waar natuurkunde en filosofie elkaar raken. Hoe dieper wij proberen door te dringen tot de oorsprong van ruimte, tijd, materie, energie en bewustzijn, hoe duidelijker wordt dat onze vertrouwde begrippen mogelijk niet toereikend zijn om de werkelijkheid in haar diepste vorm te beschrijven.

De vraag is dan niet langer alleen hoe het universum werkt, maar waarop het bestaan zelf berust.

Wat als de werkelijkheid die wij waarnemen niet het diepste niveau van het universum vertegenwoordigt? Wat als materie, energie, ruimte en tijd verschijningsvormen zijn van een

fundament dat wij nog niet rechtstreeks kunnen waarnemen? En wat als ook bewustzijn niet uitsluitend een verschijnsel is dat pas ontstaat wanneer materie een bepaalde complexiteit bereikt, maar op een fundamenteler niveau met de werkelijkheid verbonden is?

Vanuit deze vragen ontwikkel ik de theorie van **het Oerfluïdum**.

Het Oerfluïdum als hypothetisch fundament

De natuurkunde beschrijft de werkelijkheid met begrippen als ruimte, tijd, massa, energie en velden. Deze begrippen vormen de basis van onze huidige modellen en hebben ons in staat gesteld een groot deel van de waarneembare kosmos met opmerkelijke nauwkeurigheid te beschrijven.

Toch kunnen juist de grenzen van die modellen aanleiding geven tot een fundamentelere vraag: wat ligt er onder de werkelijkheid zoals wij die momenteel kunnen beschrijven?

Het Oerfluïdum is een poging om een hypothetisch antwoord op die vraag te formuleren.

Het is geen substantie in de traditionele betekenis van het woord. Het is geen vloeistof, geen gas en geen object dat ergens in de ruimte kan worden aangetroffen. Evenmin is het eenvoudigweg een kracht of een energieveld. Binnen deze theorie wordt het opgevat als een fundamentele mogelijkheid waaruit de verschijnselen die wij als werkelijkheid ervaren kunnen voortkomen.

Het Oerfluïdum is daarmee niet zozeer *iets binnen het universum*, maar een veronderstelde grond waaruit het universum zelf kan ontstaan.

Materie, energie, ruimte en tijd worden binnen deze gedachtegang niet beschouwd als volledig onafhankelijke fundamenten, maar als verschillende verschijningsvormen van een dieperliggende werkelijkheid. Wat wij als afzonderlijke onderdelen ervaren, zou

uiteindelijk verschillende uitdrukkingen kunnen zijn van één onderliggende oorsprong.

Daarmee bevindt het Oerfluïdum zich niet aan het einde van onze kennis, maar aan het begin van een fundamentelere vraag.

Voorbij ruimte en tijd

Als het Oerfluïdum fundamenteler wordt gedacht dan ruimte en tijd, kan het niet eenvoudig worden voorgesteld als iets dat zich ergens bevindt. *Waar* zou het zich immers bevinden wanneer ruimte zelf voortkomt uit een dieper niveau van werkelijkheid?

Hier ontstaat een wezenlijke mogelijkheid:

Wat als ruimte en tijd niet de uiteindelijke voorwaarden van de werkelijkheid zijn, maar zelf verschijnselen die uit een dieper fundament voortkomen?

Ruimte zou in dat geval niet slechts een lege uitgestrektheid zijn waarin materie zich bevindt. Zij zou een structuur kunnen zijn die samen met materie, energie en andere fysische

eigenschappen ontstaat. Ook tijd zou anders kunnen worden begrepen. In plaats van een zelfstandig bestaande stroom waarin gebeurtenissen plaatsvinden, kan tijd worden opgevat als een verschijningsvorm van verandering, relatie en ontwikkeling binnen de werkelijkheid.

Wanneer tijd zelf niet fundamenteel is, krijgt zelfs de vraag wat er *vóór* het ontstaan van tijd was een andere betekenis. Het woord *vóór* veronderstelt immers al een tijdsorde. Wanneer die orde nog niet bestaat, kan een dergelijke vraag haar gewone betekenis verliezen.

Dit laat zien hoezeer onze intuïtie afhankelijk is van de werkelijkheid waarin wij zelf bestaan. Wij zijn gewend om alles ergens te plaatsen, gebeurtenissen in een volgorde te zetten en oorzaken te zoeken die aan hun gevolgen voorafgaan. Maar wanneer ruimte en tijd zelf onderdeel worden van wat verklaard moet worden, kunnen deze categorieën niet langer vanzelfsprekend als uitgangspunt worden

gebruikt. Het onbekende begint dan niet noodzakelijk waar onze kennis ophoudt, maar waar onze begrippen hun vanzelfsprekendheid verliezen.

Bewustzijn als fundamentele mogelijkheid

Een nog ingrijpender vraag betreft bewustzijn.

De gangbare wetenschappelijke benadering onderzoekt bewustzijn voornamelijk als een verschijnsel dat samenhangt met complexe biologische systemen, in het bijzonder met de werking van het brein.

De theorie van het Oerfluïdum opent daarnaast een andere mogelijkheid: dat bewustzijn niet uitsluitend een laat product van materiële complexiteit is, maar op een fundamenteler niveau deel uitmaakt van de werkelijkheid.

Dit betekent niet dat een atoom denkt zoals een mens denkt, of dat een ster een persoonlijk bewustzijn bezit. Het gaat om een fundamenteler uitgangspunt: dat de mogelijkheid tot bewustzijn niet noodzakelijk volledig buiten de

basisstructuur van de werkelijkheid hoeft te staan.

Binnen deze theorie wordt het Oerfluïdum daarom opgevat als een vorm van bewustzijn zonder vaste vorm — niet als een menselijke geest en niet als een persoonlijk wezen, maar als een fundamentele mogelijkheid waaruit zowel structuur als ervaring kunnen voortkomen.

Materie en energie zouden vanuit dit perspectief geen volledig afzonderlijke werkelijkheden zijn. Zij zouden verschijningsvormen kunnen zijn van een dieperliggend fundament waarin ook de mogelijkheid tot bewustzijn besloten ligt.

Een atoom, een ster, een planeet en uiteindelijk een mens zouden dan verschillende vormen kunnen zijn waarin dezelfde onderliggende werkelijkheid zich manifesteert. De mens vertegenwoordigt in dat beeld niet het begin van bewustzijn, maar een uiterst complexe verschijningsvorm ervan.

Onze gedachten, waarnemingen en ervaringen zouden lokale uitdrukkingen kunnen zijn van

een werkelijkheid die veel groter is dan het individuele bewustzijn.

Afzonderlijk, maar niet absoluut afgescheiden

Wanneer verschillende vormen voortkomen uit hetzelfde fundament, verandert ook de betekenis van verbondenheid.

De werkelijkheid bestaat dan niet uit een verzameling volledig geïsoleerde objecten, maar uit verschillende verschijningsvormen binnen één samenhangend geheel. De mens staat daarin niet buiten de natuur. Hij is er onderdeel van.

Ook andere levende wezens en de fysieke wereld waarin zij bestaan, maken deel uit van dezelfde werkelijkheid. Het onderscheid tussen *ik* en *wereld* blijft bestaan als praktische en ervaarbare grens, maar hoeft daarom geen absolute scheiding te betekenen. Dat onderscheid is essentieel.

Verbondenheid betekent niet dat alle verschillen verdwijnen. Een mens blijft een individu, een boom blijft een boom en een ster blijft een ster.

Wat verandert, is de interpretatie van hun afzonderlijkheid.

Afzonderlijk zijn betekent niet noodzakelijk afgescheiden zijn.

Een afzonderlijke vorm kan tegelijkertijd deel uitmaken van een groter geheel. Het individu verdwijnt daarmee niet in het geheel; het krijgt er juist een plaats in.

Het ego en de ervaring van afgescheidenheid

Onze ervaring van de werkelijkheid wordt niet alleen bepaald door wat zich buiten ons bevindt, maar ook door de manier waarop ons bewustzijn die werkelijkheid ordent.

Het ego maakt voortdurend onderscheid tussen *ik* en ***de ander***, tussen *mij* en *de wereld*, tussen wat wij als van onszelf ervaren en wat wij als buiten ons beschouwen.

Die onderscheidingen zijn noodzakelijk voor het dagelijks functioneren. Zonder een zekere ervaring van individualiteit zouden verantwoordelijkheid, herinnering, keuze en

persoonlijke identiteit moeilijk te begrijpen zijn. De vraag ontstaat wanneer dit praktische onderscheid wordt opgevat als een absolute werkelijkheid.

Wanneer het individuele zelf wordt beschouwd als volledig op zichzelf bestaand, kan de wereld gemakkelijk verschijnen als iets dat tegenover ons staat: een verzameling afzonderlijke belangen, objecten en krachten waarmee wij moeten omgaan.

De theorie van het Oerfluïdum biedt een ander perspectief. Als alle verschijningsvormen uiteindelijk verbonden zijn met hetzelfde fundament, bestaat geen enkele vorm volledig onafhankelijk van het geheel waarvan zij deel uitmaakt.

Het loslaten van het ego betekent binnen deze gedachtegang daarom niet het vernietigen van de persoonlijkheid. Het betekent het relativeren van de overtuiging dat het individuele zelf volledig op zichzelf bestaat. Individualiteit blijft

bestaan. Absolute afzondering wordt ter discussie gesteld.

Verbondenheid als verantwoordelijkheid

Deze gedachte heeft niet alleen een metafysische betekenis. Zij raakt ook aan de manier waarop wij handelen.

Wanneer het individu onderdeel is van een groter geheel, eindigen de gevolgen van zijn handelen niet noodzakelijk bij hemzelf. Wat wij doen heeft gevolgen voor andere mensen, voor andere levende wezens en voor de omgeving waarin wij bestaan.

Verbondenheid leidt daarom niet tot passiviteit, maar tot verantwoordelijkheid. Het besef dat wij onderdeel zijn van een groter geheel maakt het individu niet minder belangrijk. Het maakt juist zichtbaarder dat iedere individuele handeling zich kan voortzetten buiten de grenzen van degene die handelt. Zorg, respect, samenwerking en verantwoordelijkheid kunnen vanuit dit perspectief worden beschouwd als praktische consequenties van verbondenheid.

Niet omdat iedereen hetzelfde moet zijn, maar omdat verschil kan bestaan zonder volledige afscheiding. Een mens hoeft zijn individualiteit niet op te geven om te erkennen dat zijn bestaan afhankelijk is van talloze andere vormen van leven en materie.

De waarnemer als onderdeel van het onderzochte

Hier ontstaat een bijzondere consequentie van de theorie. De mens probeert de werkelijkheid te begrijpen met een bewustzijn dat zelf uit die werkelijkheid is voortgekomen.

Wij onderzoeken het universum met instrumenten die deel uitmaken van het universum. Wij onderzoeken bewustzijn met bewustzijn. Wij onderzoeken ruimte vanuit een werkelijkheid waarin wij zelf ruimtelijk bestaan en proberen tijd te begrijpen terwijl iedere gedachte die wij vormen zich als een gebeurtenis in de tijd aan ons voordoet.

De waarnemer staat daardoor niet volledig buiten het onderzochte.

Hij maakt er deel van uit.

Hierin bevindt zich een opmerkelijke paradox: het universum heeft in levende systemen een vorm voortgebracht die in staat is het universum zelf te onderzoeken.

Binnen de theorie van het Oerfluïdum betekent dit niet noodzakelijk dat het universum een persoonlijk doel heeft of dat iedere kosmische gebeurtenis bewust wordt ervaren. Het betekent iets subtielers: dat de werkelijkheid in levende systemen een vorm kan aannemen waarin zij haar eigen oorsprong, structuur en bestaan onderzoekt.

Het universum onderzoekt zichzelf door middel van ons.

Van natuurkunde naar filosofie

Op dit punt overschrijdt de theorie van het Oerfluïdum de grenzen van wat de huidige natuurkunde kan aantonen.

Dat onderscheid moet helder blijven.

Het Oerfluïdum is geen bewezen fysische entiteit. Er bestaat geen experimenteel bewijs dat een dergelijke fundamentele werkelijkheid aantoont. Het is een hypothetisch model en tegelijkertijd een filosofisch raamwerk waarmee vragen kunnen worden onderzocht die mogelijk buiten het bereik van onze huidige natuurkundige beschrijvingen liggen.

De kernvragen zijn fundamenteel:

Wat is bewustzijn?

Is bewustzijn uitsluitend een gevolg van materiële processen, of kan het worden opgevat als een fundamenteler aspect van werkelijkheid?

Wat zijn ruimte en tijd werkelijk?

Zijn zij de uiteindelijke structuur van het universum, of ontstaan zij uit een dieper niveau?

Wat betekent bestaan?

Kunnen de vormen die wij als afzonderlijk ervaren uiteindelijk verschillende uitdrukkingen zijn van één onderliggende werkelijkheid?

De natuurkunde benadert dergelijke vragen vanuit observatie, experiment, wiskundige modellen en toetsbare voorspellingen. De theorie van het Oerfluïdum stelt daar een filosofische mogelijkheid naast:

Wat als het kader waarin wij meten en waarnemen zelf voortkomt uit een werkelijkheid die fundamenteler is dan dat kader?

Dat is geen bewezen conclusie. Het is een uitnodiging om het uitgangspunt van de vraag zelf te onderzoeken.

Een andere voorstelling van het universum

Als deze gedachtegang ooit door verdere theorie en waarneming zou worden ondersteund, zou dat onze voorstelling van het universum ingrijpend veranderen. Het heelal zou dan niet uitsluitend worden beschouwd als een verzameling sterrenstelsels, planeten, deeltjes en krachten die zich volgens natuurwetten ontwikkelen. Het zou kunnen worden opgevat als een dynamisch geheel waarin materie,

energie, ruimte, tijd en bewustzijn op een dieper niveau met elkaar verbonden zijn.

Wij zouden onszelf dan niet langer uitsluitend kunnen beschouwen als waarnemers tegenover het universum. Wij zijn zelf onderdeel van hetgeen wij proberen te begrijpen.

De mens is eindig en tijdelijk, maar opgebouwd uit materie die deel uitmaakt van een kosmische geschiedenis die miljarden jaren ouder is dan zijn eigen bestaan. Zijn individualiteit is reëel als ervaring en als vorm, maar zijn bestaan is nooit volledig onafhankelijk van de werkelijkheid waarvan hij deel uitmaakt.

De vraag naar het Oerfluïdum wordt daarmee uiteindelijk ook een vraag naar onszelf.

Niet: ***Waar staan wij in het universum?***

Maar: ***Uit welke werkelijkheid zijn wij voortgekomen?***

En nog fundamenteler: ***Wat is werkelijkheid voordat wij haar verdelen in ruimte, tijd, materie en bewustzijn?***

Het onbekende als beginpunt

Het Oerfluïdum is uiteindelijk geen eindconclusie. Het is een beginpunt.

Een poging om voorbij de grenzen van onze huidige begrippen te denken en de mogelijkheid open te houden dat ruimte, tijd, materie, energie en bewustzijn niet de uiteindelijke fundamenten zijn die wij geneigd zijn ervan te maken, maar verschillende verschijningsvormen van een dieper niveau van werkelijkheid.

De waarde van een dergelijke hypothese ligt daarom niet alleen in het mogelijke antwoord dat zij biedt, maar in de vragen die zij opnieuw opent.

Want voordat wij kunnen weten wat er buiten ruimte, tijd en waarneming ligt, moeten wij erkennen dat onze eigen begrippen misschien deel uitmaken van het probleem.

Wij proberen de werkelijkheid te begrijpen met begrippen die zelf uit die werkelijkheid zijn voortgekomen. Wij onderzoeken het bewustzijn

met bewustzijn. Wij onderzoeken ruimte vanuit een werkelijkheid waarin wij zelf ruimtelijk bestaan. Wij onderzoeken tijd terwijl iedere gedachte die wij vormen zich aan ons voordoet als een gebeurtenis in de tijd. En toch blijven wij zoeken.

Niet omdat achter iedere grens noodzakelijk een antwoord wacht, maar omdat iedere grens zichtbaar maakt hoe weinig wij nog begrijpen van het geheel. Misschien ligt daarin de werkelijke betekenis van het Oerfluïdum.

Niet dat het ons vertelt wat het universum definitief *is*, maar dat het ons dwingt opnieuw te vragen waaruit alles wat wij werkelijkheid noemen uiteindelijk voortkomt.

Voorbij ruimte. Voorbij tijd. Voorbij wat wij kunnen waarnemen.

Daar begint niet noodzakelijk het antwoord.

Daar begint de volgende vraag.

Hoofdstuk 1: De grondslag van de werkelijkheid

De oude natuurkunde heeft ons geleerd de werkelijkheid te benaderen vanuit energie, deeltjes, velden en frequenties.

Wij proberen het universum te begrijpen door het op te delen in categorieën, het te meten, te wegen en te voorspellen. We zoeken naar patronen en naar de wetten die bepalen hoe de werkelijkheid zich gedraagt.

Maar misschien beschrijven wij daarmee vooral **wat de werkelijkheid doet**, en nog niet **waaruit zij voortkomt**.

Wat wij meten, kan immers het gedrag zijn van iets dat dieper ligt dan onze huidige waarneming kan bereiken.

Deeltjes, velden en energieën zouden dan niet noodzakelijk de uiteindelijke aard van de werkelijkheid vertegenwoordigen, maar verschijningsvormen zijn van een fundamenteler niveau.

De vraag verschuift daarmee van *wat nemen wij waar?* naar: **Waaruit komt datgene voort wat wij waarnemen?** Vanuit die vraag ontstaat het idee van het **Oerfluïdum**.

Het Oerfluïdum

Het Oerfluïdum is geen materie zoals wij die kennen, geen veld zoals wij dat meten en geen energie in de traditionele betekenis van het woord. Het is de eerste voorwaarde voor bestaan.

Binnen deze theorie wordt het Oerfluïdum voorgesteld als datgene wat aan de bekende fysische werkelijkheid voorafgaat. Niet als een tijdstip vóór de Big Bang — want tijd zelf zou pas met de manifeste werkelijkheid ontstaan — maar als een fundament dat niet gebonden is aan de ruimte en tijd zoals wij die kennen.

Er was daarom niet eerst een lege ruimte waarin vervolgens een explosie plaatsvond. Evenmin hoeft het ontstaan van het universum te worden voorgesteld als een overgang van absoluut niets naar iets.

Er was **potentie**. Een fluïde toestand waarin mogelijkheden nog niet waren verdeeld in de afzonderlijke vormen die wij tegenwoordig kennen. Geen vaste structuur. Geen afzonderlijke objecten. Geen ruimte en tijd als zelfstandige eigenschappen. Alles was mogelijkheid.

Het Oerfluïdum is binnen deze gedachtegang de onbepaalde grond waarin alle mogelijkheden besloten liggen voordat zij zich als concrete werkelijkheid manifesteren. Het is daarom niet slechts het vermeende begin van het universum, maar de grond waaruit het universum als mogelijkheid voortkomt.

De Big Bang als overgang van potentie naar vorm

Binnen deze theorie wordt de Big Bang niet opgevat als een explosie die plaatsvond in een reeds bestaande ruimte, maar als een overgang van ongedifferentieerde potentie naar een werkelijkheid waarin ruimte, tijd, materie en energie zich konden manifesteren.

Wat wij de geboorte van het universum noemen, zou daarmee een verandering in de toestand en dynamiek van het Oerfluïdum zijn. Materie en energie verschijnen binnen die overgang, maar vormen niet noodzakelijk de uiteindelijke grond van wat eraan voorafgaat.

De werkelijkheid die wij kunnen meten is dan niet het fundament zelf, maar het resultaat van een verandering binnen dat fundament. Het Oerfluïdum blijft daaronder gedacht als de mogelijkheid waardoor energie, deeltjes, ruimte en tijd überhaupt kunnen verschijnen.

Het is geen energie die wij met een instrument kunnen meten. Het is evenmin een deeltje dat wij kunnen isoleren. Het is de veronderstelde **voorwaarde waaronder meetbare werkelijkheid mogelijk wordt**.

Een oceaan zonder water

In mijn visioenen — of moet ik zeggen: **herinneringen? — verschijnt het Oerfluïdum voor mijn geestesoog als een oceaan zonder water, als een stilte die zingt.**

Het beeld van een oceaan is daarbij slechts een benadering. Het Oerfluïdum heeft geen oppervlak, geen diepte en geen locatie zoals een fysieke oceaan die heeft.

Het beeld probeert slechts iets uit te drukken wat moeilijk in begrippen is vast te leggen: **een onbegrensde, voortdurende aanwezigheid waarin mogelijkheden nog niet tot afzonderlijke vormen zijn geworden.**

Het is overal en nergens tegelijk. Niet omdat het zich op een mysterieuze manier door de ruimte verplaatst, maar omdat het binnen deze theorie niet onderworpen is aan de ruimtelijke grenzen van de vormen die eruit voortkomen.

Daarom is het Oerfluïdum niet gebonden aan ruimte. In deze voorstelling **is het zelf de oorspronkelijke drager waaruit ruimte kan ontstaan**.

Wat wij ruimte noemen, is dan geen absolute leegte tussen afzonderlijke dingen. Het is de manifestatie van een fundament waarin dingen überhaupt van elkaar kunnen verschijnen.

Het Oerfluïdum is daarmee niet een object dat zich in de werkelijkheid bevindt. Het is de grond waarin werkelijkheid mogelijk wordt.

Vorm ontstaat door beslissing

In mijn visioenen werd mij duidelijk dat het ontstaan van vorm niet uitsluitend als gevolg van botsing, samenkomst of toevallige ordening hoeft te worden voorgesteld.

Vorm ontstaat door **beslissing**.

Daarmee wordt geen menselijke beslissing bedoeld en evenmin een gedachte zoals wij die kennen. Het begrip verwijst naar een fundamenteler proces: **de overgang van onbeperkte mogelijkheid naar een specifieke manifestatie.**

Het Oerfluïdum is binnen deze theorie geen passieve verzameling mogelijkheden. Het is een voortdurende beweging waarin mogelijkheid vorm aanneemt.

Het fluïdum lijkt als het ware te zeggen:

‘Hier wil ik vorm worden. Hier wil ik ervaring zijn.’

Iedere vorm in de kosmos is dan een gebeurtenis binnen het Oerfluïdum.

Een deeltje, een ster, een planeet, een organisme en uiteindelijk een mens zijn verschillende manifestaties waarin een onbeperkte mogelijkheid tijdelijk een bepaalde vorm aanneemt.

Dat is een vorm van zelfbeperking.

Het onbegrensde wordt begrensd door structuur, ruimte en tijd. Daardoor ontstaat een werkelijkheid waarin vorm, onderscheid en ervaring mogelijk worden.

Maar de beperking is niet absoluut.

Wanneer een vorm ophoudt te bestaan, keert zij niet terug naar het niets. Zij keert terug naar de mogelijkheid waaruit zij voortkwam. De vorm verdwijnt; het fundament waaruit nieuwe vormen kunnen ontstaan blijft.

Het Oerfluïdum en bewustzijn

Hier wordt de theorie nog fundamenteler.

Het Oerfluïdum is niet alleen de veronderstelde grond van materiële manifestatie, maar ook van bewustzijn.

Bewustzijn staat binnen deze theorie niet los van de fysieke werkelijkheid en bevindt zich evenmin buiten de natuur. Het is een aspect van hetzelfde fundament waaruit ook fysieke vormen voortkomen.

Zoals het Oerfluïdum zich kan manifesteren als structuur en materie, kan het zich manifesteren als ervaring.

Het bewustzijn van levende wezens zou daarmee geen volledig afzonderlijk verschijnsel zijn, maar een lokale en complexe uitdrukking van een fundamentelere mogelijkheid tot bewustzijn.

Dit betekent niet dat ieder deeltje een menselijke vorm van denken bezit. Het betekent dat de mogelijkheid tot ervaring niet noodzakelijk pas

ontstaat wanneer materie een bepaalde complexiteit bereikt.

De mens zou dan niet het begin van bewustzijn vertegenwoordigen, maar een bijzondere vorm waarin bewustzijn zichzelf op complexe wijze kan ervaren.

Het universum brengt binnen deze visie niet alleen structuren voort, maar ook vormen die in staat zijn die structuren waar te nemen.

Daarmee ontstaat een opmerkelijke mogelijkheid:

de werkelijkheid wordt in de mens bewust van een deel van zichzelf.

De voortdurende stroom

Het Oerfluïdum is binnen deze theorie geen statische substantie.

Het is een voortdurende stroom van mogelijkheid, manifestatie, verandering en nieuwe mogelijkheid.

Het manifesteert zich in iedere vorm die ontstaat en verdwijnt, maar is niet identiek aan een van die vormen afzonderlijk.

Daarom kan het niet worden gereduceerd tot materie, energie, ruimte of tijd.

Het is het onderliggende proces waarin deze verschijnselen kunnen ontstaan.

De werkelijkheid is dan geen verzameling volledig afzonderlijke dingen, maar een voortdurend proces waarin vormen verschijnen, veranderen en verdwijnen.

Een ster ontstaat en vergaat.

Een planeet vormt zich en verandert.

Een organisme wordt geboren, leeft en sterft.

Een gedachte verschijnt, verandert en verdwijnt.

Achter al deze verschillen wordt binnen de theorie één onderliggende stroom verondersteld.

Waarom kunnen we het niet meten?

Onze instrumenten zijn ontworpen om eigenschappen van de fysische werkelijkheid te meten: **massa, licht, lading, snelheid, richting, energie en andere observeerbare grootheden.**

Maar als het Oerfluïdum voorafgaat aan de eigenschappen die wij meten, kunnen wij het niet zonder meer met dezelfde instrumenten onderzoeken.

Wij zouden dan proberen de grondslag van ons meetkader te meten met instrumenten die zelf binnen dat kader functioneren.

Het is alsof wij de oorsprong van het meetinstrument proberen te onderzoeken met behulp van het instrument dat daaruit is voortgekomen.

Daarom kan het Oerfluïdum binnen deze theorie niet eenvoudig worden gevangen in een getal of formule.

Dat betekent echter niet dat iedere ervaring die ermee wordt geassocieerd automatisch bewijs vormt.

De stilte tussen twee gedachten, de overgang tussen waken en slapen of de ervaring van grenzeloosheid kunnen hooguit persoonlijke ervaringen zijn die iemand ertoe brengen over deze mogelijkheid na te denken.

Zij vormen op zichzelf geen natuurkundig bewijs voor het bestaan van het Oerfluïdum.

Juist dat onderscheid is noodzakelijk wanneer een filosofische hypothese wordt verbonden met natuurkundige vragen.

De oerwil

Om de voortdurende beweging van het Oerfluïdum te beschrijven, gebruik ik het begrip "**oerwil**."

Deze wil is geen menselijke wens, geen persoonlijk bewustzijn en geen doelgericht plan.

Het is een naam voor de veronderstelde innerlijke beweging waardoor mogelijkheid voortdurend overgaat in manifestatie.

De oerwil redeneert niet zoals een mens redeneert.

Zij heeft geen persoonlijk doel en geen menselijke voorkeur.

Zij is de voortdurende beweging van het ongevormde naar het gevormde, van mogelijkheid naar ervaring en van vorm naar nieuwe mogelijkheid.

Daarin ligt een fundamenteel onderscheid tussen het Oerfluïdum en een passieve leegte.

Het is geen niets waarin toevallig iets ontstaat.

Het is een veronderstelde actieve grond waarin ontstaan zelf mogelijk wordt.

Van natuurkunde naar filosofie

Op dit punt gaat de theorie van het Oerfluïdum verder dan wat de huidige natuurkunde kan aantonen.

Het Oerfluïdum is geen bewezen fysische entiteit. Er bestaat geen experimenteel bewijs voor het bestaan ervan.

De begrippen ***oerwil***, ***bewustzijn*** en ***beslissing*** behoren binnen deze formulering tot een filosofisch en speculatief model, niet tot gevestigde natuurkundige beschrijvingen.

Dat maakt de gedachte niet automatisch betekenisloos.

Een hypothese kan ook waarde hebben doordat zij ons dwingt preciezer te vragen wat wij eigenlijk bedoelen met werkelijkheid, ontstaan, bewustzijn en causaliteit.

De natuurkunde beschrijft wat wij kunnen observeren, meten en mathematisch modelleren.

De theorie van het Oerfluïdum stelt daar een andere vraag naast:

Wat als datgene wat wij kunnen meten niet het fundament van de werkelijkheid is, maar het gedrag van dat fundament?

Dan zouden de natuurkundige wetten die wij kennen nog steeds geldig kunnen zijn binnen het domein waarvoor zij zijn ontwikkeld. Alleen

zouden zij niet noodzakelijk de laatste verklaring van het bestaan vormen.

Zij zouden de regels beschrijven waaronder het Oerfluïdum zich manifesteert.

De mens als deelnemer

Wanneer het Oerfluïdum zowel de grond van materiële vorm als de mogelijkheid tot bewustzijn vertegenwoordigt, verandert ook onze plaats binnen het universum.

Wij zijn dan niet uitsluitend toeschouwers.

Wij zijn zelf een manifestatie van het proces dat wij proberen te begrijpen.

Iedere gedachte, keuze en handeling vindt plaats binnen dezelfde werkelijkheid waaruit sterren, planeten en levende organismen zijn voortgekomen.

Dat maakt de mens niet tot een almachtige schepper van zijn werkelijkheid.

Wij bepalen niet zelfstandig de grondslag van het universum.

Maar wij nemen wel deel aan de voortdurende overgang van mogelijkheid naar vorm.

Onze keuzes veranderen omstandigheden. Onze handelingen hebben gevolgen. Onze gedachten kunnen leiden tot woorden, onze woorden tot handelingen en onze handelingen tot nieuwe omstandigheden.

Ook menselijke ervaring wordt daardoor onderdeel van de voortdurende dynamiek van manifestatie.

Zelfvernieuwing

De mens draagt deze beweging voortdurend in zichzelf. Wij zijn nooit volledig statisch.

Onze gedachten veranderen, onze emoties veranderen, onze kennis verandert en onze voorstelling van onszelf verandert.

Zelfs wanneer wij proberen onszelf als een vaste identiteit te beschouwen, bevinden wij ons voortdurend in ontwikkeling.

Binnen deze theorie kan die dynamiek worden gezien als een weerspiegeling van het Oerfluïdum.

Zoals het fluïdum zich steeds opnieuw in vormen manifesteert, vormt de mens zichzelf voortdurend opnieuw door ervaring, keuze en handelen.

Zelfvernieuwing is dan geen afwijking van de werkelijkheid. Het is een uitdrukking ervan.

Wij bestaan niet alleen als een eenmaal gevormde toestand, maar als een voortdurend proces.

De drang om te ervaren

In de beweging van mogelijkheid naar vorm ligt uiteindelijk de vraag naar ervaring.

De mens probeert zichzelf voortdurend uit te drukken: in gedachten, keuzes, relaties, kunst, kennis en handelen.

Iedere poging om iets te begrijpen, iedere keuze die een mogelijkheid in een concrete handeling